

**Taylor
Jenkins Reid**

Carrie Soto
~~Scorpia~~
**se
întoarce**

Traducere din limba engleză și note de

ALINA BĂLTĂC

LEDA BAZAAR

CHAN VS. CORTEZ

US OPEN

Septembrie 1994

MUNCA MEA DE-O VIAȚĂ DEPINDE DE REZULTATUL acestui meci.

Eu și tatăl meu, Javier, stăm în primul rând, în mijloc, la Flushing Meadows, aproape de tușă. Cu mâinile la spate, arbitrii de linie s-au poziționat de o parte și de cealaltă a terenului. Chiar în fața noastră, arbitrul de scaun e la post și prezidează de la înălțime. Fetele de mingi stau ghemuite cât pot de jos, gata să sprinteze când e cazul.

Acesta este cel de-al treilea set. Nicki Chan l-a câștigat pe primul, în vreme ce Ingrid Cortez și l-a adjudecat pe cel de-al doilea. Acest ultim set o va decide pe învingătoarea zilei.

Eu și tata privim – la fel cum o fac și ceilalți 20 000 de spectatori prezenți pe arenă – cum Nicki Chan se apropie de linia de fund. Își îndoaie genunchii și se proptește bine pe picioare. Apoi se ridică pe vârfuri, aruncă în aer și, cu o zvâcnire a încheieturii, trimite mingea cu o viteză amețitoare de aproape 203 kilometri la oră către reverul lui Ingrid Cortez.

Aceasta din urmă îi răspunde cu o forță incredibilă. Mingea cade chiar în interiorul liniilor care delimitează terenul. Nicki nu izbutește să ajungă la timp. Punctul merge la Cortez.

Închid ochii strâns și expir.

— *Cuidado!*¹ Camerele ne vânează reacțiile! mă avertizează tata printre dinți.

Poartă una dintre nenumăratele lui pălării de panama de sub care, la spate, i se ițește părul argintiu și cârlionțat.

— Tată, *toată lumea* ne vânează reacțiile!

Anul acesta, Nicki Chan a câștigat deja două titluri de Grand Slam: Australian Open și French Open. Dacă învinge și în meciul de acum, îmi va egala recordul personal de 20 de titluri de Grand Slam la simplu. L-am stabilit în 1987, când am câștigat Wimbledonul pentru a noua oară și am devenit cea mai importantă jucătoare de tenis a tuturor timpurilor.

Stilul de joc al lui Nicki – îndrăzneț, în forță și cu o incredibilă agresivitate a serviciilor și a loviturilor de pe linia de fund – a ajutat-o să domine lumea tenisului mondial în ultimii cinci ani. Totuși, la sfârșitul anilor 1980, când abia începea să participe la turneele WTA, am considerat-o a fi o adversară ca toate celelalte. Bună pe zgură, însă pe care o puteam învinge aproape fără niciun efort pe iarba de acasă, de la Londra.

Lucrurile s-au schimbat după ce m-am retras în 1989. Nicki a început să câștige Grand Slamuri cu o viteză alarmantă. Acum îmi suflă în ceafă.

Maxilarul mi se încordează în timp ce o privesc.

Tata se uită la mine cu o expresie calmă.

¹ „Ai grijă!” (în orig., în lb. sp.).

— Spun doar că fotografiile abia așteaptă să te surprindă cu o expresie nervoasă sau pierzându-ți cumpătul.

Port o cămașă neagră, fără mâneci, și jeansi. O pereche de ochelari de soare Oliver Peoples, cu rame de baga. Am părul desfăcut. La aproape 37 de ani, arăt la fel de bine ca de obicei, după umila mea părere. În concluzie, n-au decît să facă fotografiile cât poftesc.

— Mai ții minte ce îți spuneam întotdeauna când erau campionatele pentru juniori?

— „Nu lăsa să ți se vadă pe față!”

— *Exacto, hija!*¹

Ingrid Cortez este o jucătoare de tenis în vârstă de 17 ani din Spania care a surprins aproape pe toată lumea cu rapiditatea cu care a urcat în clasamente. Stilul ei seamănă întrucâtva cu al lui Nicki — îndrăzneț și în forță —, dar Ingrid găsește unghiuri de abordare mai bune. Pe teren, e surprinzător de copleșită de emoții. Realizează un punct direct din serviciu, mingea trecând pe lângă Nicki, și strigă de bucurie.

— Știi, poate că, până la urmă, Cortez e cea care o să o oprească, îi spun tatei.

Tata clatină din cap.

— *Lo dudo!*²

Tata abia își mișcă buzele atunci când vorbește, iar ochii săi evită în mod conștient camera. Nu am nici cea mai mică îndoială că, mâine-dimineață, va deschide ziarul și va analiza paginile de sport în căutarea unei fotografii cu el. Va zâmbi în barbă când va vedea cât de chipeș arată. Deși a mai pierdut în greutate de la începutul acestui an din pricina sesiunilor de chimioterapie pe

¹ „Exact, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

² „Mă îndoiesc!” (în orig., în lb. sp.).

care le-a îndurat, acum poate spune în sfârșit că a scăpat de cancer. Trupul lui și-a revenit, iar culoarea pielii arată bine; pare sănătoasă.

În timp ce razele soarelui îi mângâie chipul, îi înmânează un tub de cremă cu protecție solară. Îl privește cu ochi mijiți și clatină din cap, de parcă ar fi o insultă la adresa noastră, a amândurora.

— Cortez a avut parte de o mână bună, îmi spune tata. Dar Nicki își păstrează forțele pentru cel de-al treilea set.

Pulsul mi-o ia la goană. Nicki face trei puncte la rând și își adjudecă ghemul. Acum e 3-3 în cel de-al treilea set.

Tata se uită la mine cu ochelarii coborâți pe nas, astfel încât să îi pot vedea ochii.

— *Entonces*¹, ce ai de gând să faci? mă întrebă.

Îmi feresc privirea.

— Nu știu!

Își potrivește ochelarii pe chip și își îndreaptă ochii spre teren, făcându-mi un mic semn din cap.

— Ei bine, dacă nu faci nimic, exact asta faci. Nimic!

— *Si, papá*², am înțeles!

Nicki servește mult înspre lateral. Cortez aleargă și încearcă să ajungă la minge, dar aceasta zboară direct în fileu.

Mă uit la tata. E ușor încrunțat.

În loja jucătorilor, antrenorul lui Cortez stă încovoiat în scaun, acoperindu-și fața cu mâinile.

Nicki nu are antrenor. L-a concediat pe ultimul cu aproape trei ani în urmă, iar de atunci a câștigat șase Grand Slamuri, fără să aibă pe nimeni care să o pregătească.

¹ „Atunci, în condițiile astea” (în orig., în lb. sp.).

² „Da, tată” (în orig., în lb. sp.).

E regulă, tata face o mulțime de glume pe seama jucătorilor care nu au antrenor, dar, în cazul lui Nicki, pare că se abține de la comentarii.

Cortez e aplecată, cu o mână pe șold, încercând să își tragă sufletul. Nicki nu se lasă. Trimite o nouă minge în lungul terenului. Cortez o ia la fugă, dar nu ajunge la timp.

Nicki zâmbeste.

Știu zâmbetul acesta. L-am mai văzut.

La următorul punct, Nicki câștigă ghemul.

— La naiba! bombăn când situația din teren se schimbă.

Tata ridică din sprâncene.

— Cortez se prăbușește de îndată ce nu mai are control pe teren, iar Nicki știe asta.

— Nicki e o jucătoare puternică și se adaptează din mers! îi răspund. Când o conduci, ei bine, conduci pe cineva care se adaptează din mers și care își modifică jocul în funcție de punctele tale slabe.

Tata încuviințează cu o mișcare din cap.

— Toți jucătorii au un punct slab, iar Nicki e grozavă când vine vorba să ți-l descopere, adaug.

— Exact!

— Așadar, care e punctul ei slab?

Tata își reține un zâmbet, apoi își ridică băutura și ia o înghițitură.

— Ce-i? îl întreb.

— Nimic!

— Nu m-am hotărât.

— Bine!

Amândouă jucătoarele se întorc pe teren.

— Nicki e un pic cam lentă, continui în timp ce o urmăresc îndreptându-se spre linia de fund. E foarte puternică, dar nu e rapidă – nici când e vorba de jocul de picioare, nici când e vorba de alegerea serviciului. Chiar și azi, nu e la fel de rapidă ca adversara ei, Cortez. De fapt, în mod special nu e la fel de rapidă ca Moretti, Antonovici sau chiar Perez.

— Sau ca tine! adaugă tata. La momentul acesta, în turneu nu e nimeni care să fie la fel de rapid pe cât erai tu. Nu doar în ceea ce privește picioarele. În ceea ce privește capul, *también*.

Încuviințez.

— Mă refer la modul în care se pregătește și preia mingea din aer devreme, dar și la felul în care impune ritmul, astfel încât Nicki să nu poată să riposteze cu forța pe care o are. Nimeni din acest turneu nu face asta așa. Nu cum făceai tu.

— Ar trebui să am aceeași putere. Și, cumva, să păstrez viteza.

— Ceea ce nu va fi ușor.

— Nu la vârsta mea și cu siguranță nu cu genunchiul care mă sâcâie! îi răspund. Nu mai am săriturile pe care le aveam odată.

— *Es verdad!*¹ spune tata. O să fie nevoie de tot ce poți da.

— *Dacă o să o fac!* țin să subliniez.

Tata își dă ochii peste cap, dar apoi își întipărește încă un zâmbet fals pe față.

Izbucnesc în râs.

— Serios acum, cui îi pasă dacă îți fac o poză încruntându-te?

¹ „Adevărat!” (în orig., în lb. sp.).

— Eu te las în pace! îmi zice tata. Lasă-mă și tu! *Lo entiendes, hija?*¹

Izbucnesc din nou în râs.

— *Sí, lo entiendo, papá.*²

Nicki câștigă și următorul ghem. Încă unul, și partida s-a terminat. O să-mi egaleze recordul.

Tâmplesle încep să-mi zvâcnească în timp ce îmi imaginez totul. Cortez nu o să o oprească pe Nicki Chan, nu azi. Iar eu sunt blocată aici, în tribună, și trebuie să stau cuminte și să urmăresc cum Nicki îmi ia toate lucrurile pentru care am muncit o viață întreagă.

— Cine o să mă antreneze? îl întreb pe tata. Tu?

Nu se uită la mine, dar văd bine cum își îndreaptă umerii. Respiră adânc și își alege cuvintele:

— Tu trebuie să răspunzi la întrebarea asta, îmi zice într-un final. Nu e o decizie pe care să o iau eu.

— Și ce să fac? Să îl sun pe Lars?

— O să faci ceea ce vrei să faci, *pichona*³, îmi răspunde tata. Așa fac adulții.

O să mă facă să îl implor. Dar o merit.

Cortez se dă peste cap să lovească așa cum trebuie. A obosit însă. Poți să o vezi din felul în care îi tremură picioarele când stă liniștită. Pune la cale o revenire. E 30-0.

Afurisita!

Mă uit la oamenii din jur. Unii se apleacă înainte, alții bat darabana cu degetele. Toți par să respire un pic mai precipitat. Pot doar să îmi imaginez ce spun comentatorii sportivi.

¹ „Înțelegi, fata mea?” (în orig., în lb. sp.).

² „Da, înțeleg, tată” (în orig., în lb. sp.).

³ „Dovlecel” (în orig., în lb. sp.).

Spectatorii din jur ne privesc pe mine și pe tata cu coada ochiului, așteptându-mi reacția. Încep să mă simt încolțită.

— Dacă o să o fac..., zic încetișor, vreau să mă antrenezi tu. Asta vreau să spun, tată!

Se uită la mine în timp ce Cortez câștigă un punct. Spectatorii își țin respirația, dornici să vadă cum se scrie istoria. Poate că și eu aș proceda așa, dacă n-ar fi istoria mea în joc.

— Ești sigură, *hija*? Nu mai sunt omul care eram odată. Nu mai am... energia pe care o aveam odată.

— Atunci, suntem doi în situația asta! îi răspund. Vei antrena o fostă campioană.

Scorul e acum 40–15. Nicki servește pentru punctul de campioană.

— O voi antrena pe cea mai mare jucătoare de tenis a tuturor timpurilor, îmi zice tata.

Se întoarce apoi către mine și mă apucă de mână. Merg pe 40 de ani, dar, cumva, mâinile lui sunt uriașe pe lângă ale mele. Și, exact ca atunci când eram copil, sunt calde, aspre și puternice. Când îmi strânge palma, mă simt atât de mică, de parcă aș rămâne pentru totdeauna copil, iar el e uriașul la care va trebui să mă uit cu capul dat pe spate pentru a-l privi în ochi.

Nicki servește. Inspir adânc.

— Așadar, o să o faci? îl întreb.

Cortez trimite mingea înapoi.

— Am putea pierde... și încă rău! îl avertizez. Le-am dovedi tuturor că Halebarda e nimic. Oamenilor le-ar plăcea asta. Mi-aș întina nu doar propriul record, ci și moștenirea. Aș putea să... distrug tot.

Nicki se pregătește pentru o lovitură de pe linia de fund.

Tata clatină din cap.

— Nu putem să distrugem totul. Pentru că tenisul nu este totul, *pichona*.

Nu sunt sigură că sunt de acord.

Cortez returnează.

— Totuși, va trebui să muncim împreună mai mult decât am făcut-o vreodată. Te încumeți? îl întreb.

— Ar fi cea mai mare onoare din viața mea! îmi răspunde tata.

Îmi dau seama că ochii îi înoată în lacrimi și mă silesc să nu privesc în altă parte. Tata mă strânge și mai tare de mână.

— Să te antrenez din nou, *pichona*, m-ar face să mor fericit.

Încerc să nu observ durerea surdă care îmi strânge pieptul.

— Păi, atunci cred că rămâne stabilit! îi spun.

Pe chipul tatei se ițește un zâmbet.

Nicki trimite un lob¹. Mingea descrie încet un arc în aer. Întreg stadionul o urmărește cum zboară incredibil de sus, apoi își începe coborârea.

— Atunci, presupun că renunț la retragere.

Mingea arată ca și cum ar fi pe punctul de a zbura din teren. Dacă se întâmplă asta, Cortez va reuși să amâne înfrângerea cu câteva clipe.

Tata îmi cuprinde umerii cu un braț și mă îmbrățișează strâns. Abia mai pot respira.

¹ Lobul presupune o lovitură care constă în trimiterea mingii pe deasupra capului adversarului atât de sus, încât acesta nu o mai poate ajunge cu racheta pentru a o returna.

— *Nunca estuve más orgulloso, cielo!*¹ îmi șoptește la ureche, apoi îmi dă drumul.

Mingea cade chiar în interiorul liniei de fund. Mulțimea amuțește în timp ce mingea țopăie repede și destul de sus.

Cortez s-a retras deja, gândindu-se că va fi o minge lungă, dar acum e prea târziu. E imposibil să returneze serviciul. Se întinde înainte cât poate, dar ratează.

Preț de o clipă, nu se aude niciun sunet, apoi mulțimea izbucnește.

Nicki Chan tocmai a câștigat US Open.

Cortez se prăbușește la pământ. Nicki își agită victorioasă pumnii în aer.

Eu și tata zâmbim. Gata!

¹ „Niciodată nu am fost mai mândru de tine, scumpa mea!” (în orig., în lb. sp.).